

Fény sugar

Évangéliumi hitebraztó és hirtélyító folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 27000 K, többes küldésnél 24000 K

Felviteték a mennybe...

Márk 16, 19; Luk. 24, 51.

A Jézus mennybemenetele sokak előtt olyan hihetetlennek tetszik; talán te előtted is, aki ezeket a sorokat olvasod? Beszéltem egyszer valakivel, aki azt mondta, hogy ő sok mindent elhisz a Bibliából, de azt, hogy Jézus testben fölment volna a mennybe, azt lehetetlen elhinnie. Fokról-fokra visszamenve a bibliai történeteken Jézus életén, be tudnám bizonyítani, hogy az ilyen ember tulajdonképpen semmit sem hisz el ezekből, s ez az oka, hogy a végső jelenetet a Jézus földi életéből, a mennybemenetelt sem tudja elhinni. Földi testre gondol, s nem hiheti el, hogy az a nehézkedés természeti törvényét legyőzve, fölszálljon a levegőn keresztül a mennybe. Ebből már világos, hogy nem hisz a feltámadásban sem, s nem hiszi, hogy az a test, amellyel Jézus a mennybe ment, már lelki test, romolhatatlan test, megdicsőült test volt. (I. Kor. 15: 40—43.) S miért nem hisz a feltámadásban? Mert nem hisz a Krisztus halálának áldozati és megváltói jelentőségében. Egyszerű mártírnak nézi Jézust, aki ellenségeinek kezétől megöletve meghalt, mint a maga szép eszméinek és jó törekvéseinek áldozata. Istennek szeretetteljes tervét nem látja ebben a halálban, s így az az ő számára sem jelent megváltást. Nem keresi lelki szükségből a Megfeszítettet s így nem is találkozik lélekben a Feltámadottal. (Máté 28, 5—10.) Hisz-e az ilyen ember a Jézus csodatételeiben? Hisz-e a Szent-Lélektől való fogantatásában? Egészen bizonyos, hogy nem hisz. De ha ezekben nem hisz, kinek tartja Jézust? Szemfényvesztőnek? Vagy a tanítványokat, akik megírták Jézus életét, csalóknak vagy bolondoknak? Pál apostol pedig nem egyéb képzelődő rajongónál, mert azt állítja, hogy saját szemeivel látta a feltámadott és mennybe ment Krisztust és beszélt vele?! A Bibliában vagy egészen hiszünk vagy sehogysem. Vagy Isten Ígéje az számunkra, vagy emberi bölcsesség találmánya. De nem közömbös dolog, hogy milyen álláspontot foglalunk el a Bibliával szemben, az abban magát megnyilatkoztató Jézus Krisztussal szemben. A földi életet végigélhetjük úgy is, ha nem hiszünk, de az örökkévalóságban azok a beszédek, amelyeket hallottunk a Biblia útján Jézus ajkairól, kárhóztatni fognak bennünket. (Ján. 12, 47—48.) Az, hogy olvastuk a Bibliát, hallgattunk igehirdetést, nem mentségünkre fog szolgálni, hanem kárhóztatásunkra, ha el nem fogadtuk Jézust, mint isteni Megváltónkat. Csak Ő benne, Ő általa van örök életünk, örök üdvösségünk. Gondolkozzál ezen a mennybemenetel ünnepén.

Vargha Gyuláné.

„Elvégeztetett!”

„Tapsoljatok! A komédiának vége!” — e szavakkal az ajkán halt meg Augustus, a rómaiak híres császára. Nagy volt, hatalmas császár volt. Előtte országok, birodalmak hullottak a porba. Zsarnoki pálcájának ki mert volna ellentállni? Ott fekszik a halállal küzdve, köréje rakták a félvilág kincseit, bíbor, pompa környezi, hogy egy utolsó mosolyt csaljanak ezzel a császár ajkára. A császár legyint, — „tapsoljatok” és az udvaroncok serege mit tehet egyebet, vakon hajlik meg kényura parancsa előtt — és tapsol. „A komédiának vége” — a függöny legördül. Ne hidd császár, még egy felvonás hátra van. Úgy haltál meg, ahogy éltél, de még hátra van az utolsó felvonás, még ott állsz te is mindnyájunk Ura előtt, te is ítélet alá kerülsz úgy, mint az utolsó a rab-szolgáid közül. Ott te is meggörnyedsz bűneid súlya alatt és borzalommal hallgatod a messziről füledbe csengő tapsot. Igazad volt, az életnek, ami számodra komédia volt, vége — most jön a valóság. Itt nincs többé hazug máz, nincs festék, nincs álarc. Azt mind leveszi rólad a halál és rád üti bélyegét.

*

„Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét.” (Ján. 19:30.) Nem bíbor, nem pompa környezi, nem kincsek veszik körül. Nem puha ágyban fekszik, hajlongó udvaroncok között, kik lesik parancsait. Ruháit letépték testéről és szétosztották, köntösére sorsot vetettek. Fején tövis koszorú. Gyenge, fáradt testét keresztre feszítették, tagjait szegekkel általverték. A kereszt tövénél, udvaroncok serege helyett, négy csoport. Az elsők azt kiáltják: Feszítsd meg! A második csoport, a közömbös emberek tömege. A harmadikat Pilátus jellemzi, ki tudja, hogy akit ő most

halálra ítél, ártatlan és mégis megteszi nyugtalanul, aggodalommal a szívében és azután — mossa a kezét. A negyedik csoport, — nézd mily kevesen vannak — egy pár nő, egy-két tanítvány... Vajjon te melyik csoportban állnál?

Halálos ágya a kereszt, sírja kőszikla volt és utolsó szava — elvégeztetett!

Igy halt meg Názáreti Jézus, a Zsidók Királya.

*

Mily sokat jelent az utolsó szó, az utolsó arckifejezés a halál pillanatában. Életünkben oly sokat elhithetünk a világgal, sőt önmagunkkal is. De a halál pillanatában, az utolsó végtusában, nem marad meg más arcodon, ajkadon, mint az igazság. Hazudhattál egész életedben, de a halál előtt nem, elnémul ajkadon a hazugság. Egész életed rövid összefoglalása az utolsó mondat, ami elhagyja ajkadat.

Az egyik azt mondja — vége van a komédiának — és ajkán ott a gúnymosoly. A második sír, síratja elveszett életét — ennek tragédia az élet. A harmadik fásult, közömbös még a halállal szemben is. A negyedik átkozza a sorsát, ami őt idejuttatta, utolsó szava is szitok, káromlás.

Azért irtóznak az emberek a halott hideg, merev arcától, mert igazat mond. Kimond mindent, amit eddig elfedett az élet.

Láttam már ragyogó, boldog arccal is meghalni. Kik ezek? Ezek azok, akik számára meghalt az Úr Jézus, akik számára — elvégeztetett!

*

Két kép. Az egyik, — ki az életével megérdemelte a halált. A másik, — aki a halálával megszerezte az Életet — a mi számunkra.

Elvégeztetett. Elvégeztetett az Ő szenyedése, az Ő váltságmunkája, az Ő szabadítása, az Ő halála. De elvégeztetett az én számomra is

minden: az én szabadságom, az én megmentésem, az én váltságom, az én életem.

Elvégeztetett, — ezt hirdeti számomra a Kereszt a Golgotha dombján. Elvégeztetett, — ezt mondja nekem a megfeszített Jézus engem ölelő, szerető két karja. Elvégeztetett, — ezt inti az Úr átlukasztott keze. Elvégeztetett, — ezt végzi el rajtam és bennem az Úr Jézus alácsurgó, drága vére.

Igen — elvégeztetett — minden, minden. Az én számomra, a te számodra, mindnyájunk számára.

Dr. Farkas Mária

Ne magadra gondolj.

Észak-India magas hegyei közt nagyon hideg van. Ezért az utasok egy kis edényt szoktak magukkal vinni izzó szénnel. Ruhába csavarva viszik a hónuk alatt. Három férfi zarándokolt egy búcsújáró helyre. Az egyik látva, hogy a többiek mennyire szenvednek a hidegtől, kivett egy keveset az izzó szénből, tüzet gyújtott vele és annak a melege megmentette a többieket is a megfagyástól. Amikor este lett, besötétedett és már az utat se látták, kivett a második is a parázzsal telt edényből egy kis szenet, fáklyát gyújtott és evvel világított mindnyájuknak. A harmadik vándor kigúnyolta a két elstöt: „Ti bolondok, elpazaroltátok a tüzet mások számára.” — „Mutasd meg nekünk a te tüzedet,” — mondotta a két másik. A harmadik daldalmasan nyitotta ki az edényét és íme benne a tűz kialudt.

Az első melegítette a többieket, a második világított nekik, a harmadik a maga számára takargatta a tüzet és kialudt.

Isten akarata, hogy a Szentlélek tüzével, amit ő nekünk ad, másokat hevítsünk, másoknak világítsunk, másokat mentünk meg. — Sokan megvetik azokat, akik egészségüket, erejüket, idejüket

és pénzüket mások megmentésére áldozzák. Azt mondják, hogy ezek örültek. Aki mást megment, maga is megmenekül. Aki csak magára gondol, az a kárhozaté.

(Sundar Singh.)

Ragadd meg a kötelet!

Évekkel ezelőtt történt a Niagara zuhatag felett, hogy egy csónakot elragadott az ár és a zuhatag lesodorta. Két hajós ült a csónakban. A parton lévő emberek segítségükre siettek és kötelet dobáltak be nekik. Az egyik hajós meg is ragadta a kötelet, a másik azonban nem fogta meg, hanem a csónak szélébe kapaszkodott. Az elstöt a partra húzták, mert meg volt az összeköttetés a parton levő emberekkel, míg a másikat elragadta az ár.

Igy dobja Krisztus is felénk a mentő kötelet. Ha mi megragadjuk bizalommal, akkor mentve vagyunk. De az önbizalom, ami mindent önönmagának köszön, az önbecsülés, ami a saját erejében bíz, az önelégültség, ami a saját erényeiben gyönyörködik, a legrettenetesebb kétségek sötét örvényébe visznek.

Gondolatok.

A megtérésnél legyen jelszavunk: A Kereszthez, a Kereszt alá, a Keresztre.

Minden felismert bűn ne a kétségbeeséshez, hanem Jézus szívéhez vigyen közel.

Ujjászületés: elmélyedés Jézus halálába és Jézus életébe.

Vannak olyan cserépedények, amelyeken repedés van és még sincsen egészen eltörve — ember, akit Isten lelke megragadott, de nem tört össze. Megmaradt a régi forma, még lehet használni a világban, különösen ha a repedést beragasztják. — Más az egészen összetört cserépedény; ezt csak Isten használhatja, hogy újat (Jer. 18. 4.) formáljon belőle, az Ő gondolatai szerint.

Lelegezzük be Jézus életét, leheljük ki a magunk életét.

Gyakran reméljük azt, amit hinnünk kellene.

J. Wasserzug.

Külmisszió.

Sengle misszionárius írja Malabarból (Elő-India):

Egy férfi jött be hozzám, — Dundi János — beszélni óhajtott velem. Oly sovány volt, hogy nem tudtam egyébre gondolni, mint hogy segílyt akar kérni. Nem így volt. Az üdvösségről kívánt beszélni, mert ez számára a legfontosabb. Azt mondta, hogy 17 éves korában keresztelték meg, akkor kapta a János nevet, azelőtt Ramennek hívták (ez bálványnév). Azonban csak 20 évvel később (7 év előt) tért meg. Mikor megkérdeztem, miért oly sovány, azt felelte, hogy bizonyára azért, mert naponként csak egyszer (este) ehetik. Kórházi szolgál, havi bére 8 rupia, ebből másfelet lakbérre kell adnia. A 6 és fél alig elég ahhoz, hogy naponként egyszer megszerezhesse magának és családjának a szerény rizsételt. „De ez nem baj” mondta ragyogó arccal „az Úr megadta nekem az élet kenyerét és koronát tett a fejemre. Sok megpróbáltatásom van, de győzedelmeskedem felettük az Úr által, aki érettem függött a kereszten. Megpróbáltatás mindig lesz, míg tart az élet, de a győzelem sem szűnik meg. Mikor Putiara utcáján ide jövök, folyton imádkozom, különösen a feleségemért, aki még nem tért meg és a gazdámért, dr.Ábrahámért. Gazdám régebben nem volt velem megelégedve (hirtelen haragú és hitetlen ember), ezt elmondtam az Úrnak s ő megmutatta neki, hogy milyen sok dolgom van s azóta teljesen meg van elégedve a szolgálatommal. Az Úr mindent meghallgat, amit elmondok Neki.” Még imádkoztunk együtt elmondhatom, hogy sokat nyertem ebből a bensőség-teljes imából. Nem állott egyébből, mint dicséretből, hálából és imádatból. A túlaradó dicsőítés úgy hatott reám is, hogy minden terhet kicsinek éreztem azon az estén. Az Úr Jézus szavaira kellett gon-

dolnom: „Elrejtetted ezeket a bölcsenek és értelmesek elől és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted.” Ez a Dundi János olvasni sem tud, azonban egész könnyen idézi a bibliai helyeket, így ezt is: „Mikor vizen mégy át, én veled vagyok, ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg és a láng meg nem perzsel téged.” Megkérdeztem, honnan vette ezt az ígét. Csodálkozva és ragyogó arccal felelte: „Oh, hiszen ez Isten ígéje, egy íge a Bibliából.”

Felesége elmondja, hogyan segítette meg családjukat Isten a szűkség idején. János évekig beteg és munkaképtelen volt, mivel egy téglá esett a lábára. Az asszony földhordással naponként 20 fillért keresett, ebből kellett megélniök 3 gyermekükkel együtt. Gyakran napokig csak rizsvíz volt az eledelök kevés borssal és kókuszdióval, sokszor erre sem került. A szülők imádkoztak gyermekeikkel, mikor azok kenyérért kiáltottak. Végre János már el tudott vánszorogni annyira, hogy a községi iskolában elvégezhetett egy javítási munkát. Épen kátránnyal vonta be a fal alsó részét a hangyák ellen, midőn egy idegen férfi lépett hozzá és a nevét kérdezte. Egy másik misszióknak a katekétája volt, aki saját kijelentése szerint Istentől azt a megbízást nyerte, hogy Dundi Jánoson segítsen. „Isten — szólt a katekétá — azt mondotta, hogy magának 10 rupia adóssága van, 8 kell ruházatra és 5 élelmiszerekre. Itt van 23 rupia. Ha megint szüksége lesz valamire, mondja meg Istennek. Nekem nem kell írnia.” Ez a férfiú Calicutban 3 hónapig prédikált a pogányok között. Búcsúzáskor oda adta Jánosnak a mellényét, cipőjét, ernyőjét és botját és még 5 rupiát élelmiszerekre. Elképzelhető, mennyire megerősítette ez a csodálatos segítség a keményen megpróbált emberek hitét.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Május 16. Titus 3:1–8. Pál apostol itt különösképen hangsúlyozza a keresztyén életnek azt az alapvető igazságát, hogy mi a mi jócselekedeteinkkel, vagy érdemünkkel nem járulhatunk hozzá üdvösségünk megszerzéséhez. Teljesen ingyen kegyelemből kapjuk azt, és pedig azért, mert Krisztus meghalt a mi bűneinkért, s a hívő lelkét ez a hit újjászülí, megújítja, megigazítja, Krisztusnak örökös társává teszi, s minden az övé, amit Krisztus megszerzett számára. Ismered-e ezt a kegyelmet, ezt az újjászületett életet; ha nem ismered, vágyol-e, igyekszel-e megismerni? Vagy ha ismered, ha már a tiéd, igyekszel-e jócselekedetekkel előljárni, mint a hitnek jó gyümölcseivel?

Május 17. Ján. 16:23–33. Mikor valamely hatalmas úr, pl. egy király, követet küld valakihez, valamely kéréssel, vagy üzenettel, akkor az a követ őt képviseli, az ő nevében szól, s így, amit mond, annak sokkal nagyobb súlya van, mint ha a maga nevében beszélne. Ilyen az imádság, amelyet Jézus nevében terjesztünk az Atya elé, nyomateka, súlya van, nem a magunk személyéért, hanem annak személyéért, akinek nevében szólunk. De Jézus nevében imádkozni nem annyit tesz, hogy az Ő nevével odaragasszuk az imádságunk végére, hanem azt jelenti, hogy tőle kapjuk kéréseinkhez a megbízást, a lelket, annak következtében, hogy hit által egyesültünk vele. Így imádkozol-e?

Május 18. Zsolt. 102. 1–18, 24–29. Kiérezzük ebből a zsoltárból a nagy szenvedést, a nagy szorongatást, amelyben az a lélek van, aki itt kiönti panaszát az Úr előtt. De kiérezzük azt is, hogy lelke megkönnyebbül az imádság alatt, bizonyosságot nyer a felől, hogy Isten nem veti el az ő könyörgését (18. v.), s hogyha neki, a halandó embernek el kell is múlnia, az örökkévaló Isten mindig ugyanaz marad, s az Ő irgalmasságát meg fogja mutatni az ez után következő nemzedékeken is. Nem önző imádság ez, amelyben az ember gondolatai csak maga körül forognak, hanem az Úr ügyéért, az Úr Sionjáért való könyörgés, ami kedves Isten előtt. Tanuljunk meg imádságban küzdeni Isten országának dolgaiért.

Május 19. Filemon. Mily megragadó történet tárul elénk ebben a rövid levélben. Onésimus a hűtelen rabszolga, otthagyta urát Filemont. Megismerkedik a fogságban levő Pál apostollal, s annak bizonyágtétele folytán megtér. Pál most hazaküldi urához, de milyen más ember az, akit Filemon így visszakup, mint az volt, aki nemrégiben otthagyta őt! (11., 16. v.) S mily nagy Pálnak szeretete úgy Filemon iránt,

(13., 14. v.) mint Onésimus iránt. (18., 19. v.) Bizonyára nem hiába várt ő is hasonló amazoktól. (20–22. v.) Így szeretjük-e mi is egymást?

Május 20. Kol. 1:1–17. Pál apostol szívét végtelen öröm járja át, mikor hallja, hogy azok a gyülekezetek, melyeknek létrejötténél ő lehetett Isten kezében az eszköz, megállnak a hitben és növekednek. Tudja, hogy a munkát a lelkekben az Úr végzi, de továbbra is kötelezve érzi magát, hogy szolgálatjára álljon az Úrnak a gyülekezetek lelki életének előbbrevitelében. Imádkozik érettök, s felhasználja az alkalmat, hogy intéssel, bátorítással, újabb és újabb bizonyágtétellel is segítségükre legyen az előrehaladásban. Pál apostol felelősséget érez azokért, akiket az Úr rábízott.

Május 21. Márk. 16:14–20. Husvét és pünkösd közé, az Úr Jézus föltámadása s a Szent-Lélek kitöltetése közé esik az Úr Jézus mennybemenetele. A Szent-Lélek teljes kitöltetése a tanítványokra még nem következett be, s így az Úr feltámadásának híre is hitelenségre és keményszívűségre talált még náluk. A bucsuzó Mesternek most is dorgálnia kell tanítványait. De ez nem ítélet, hanem szeretetteljes segítség, s az Úr tudja, hogy ez nem hiabavaló. A dorgálást nyomban követi a nagy megbízás (15-16.) s a felséges ígéretek (17-18.). S közel volt az idő, mikor az ígéretek valóra váltak (20.). Ezek a drága ígéretek ma is szólnak az Isten gyermekeinek. Az Isten jobbán ülő Úr Jézus ma is együtt munkál, benne bizó, neki engedelmessé váló tanítványaival.

Május 22. Kol. 1:18–29. Ha a mi szívünknek is igazán az a kívánsága, hogy mindenekben Ő legyen az első, akkor nekünk is meg kell tapasztalunk az Ő véreinek erejét, amely által megbékéltünk Istennel, s amely által mint szentek, tiszták és feddhetetlenek állhatunk meg egykor Isten előtt. De meg kell akkor tanulunk örömmel szenvedni is, örömmel hordozni mások terhét, s tusakodni nemcsak magunkért, hanem másokért is, imádsággal, intéssel, tanítással, hogy mi is hozzájárulhassunk a Krisztus testének kialakulásához. De mindezt nem a magunk erejében, hanem a Krisztusnak bennünk munkálkodó ereje által.

Május 23. Kol. 2:1–10. A lelki gazdagságnak milyen csudálatos kincseire mutat itt reá az apostol! Olvassuk el a 2. és 3., a 6. és 7., a 9. és 10. versnek minden szavát komoly gondolkodás, buzgó imádság, mélységes vágyakozás közt, s feleljünk meg önmagunk és Isten előtt arra a kérdésre, ismerjük-e már ezeket a kincseket, a miéink-e már azok? S ha nem, ki an-

nak az oka, Isten-é, aki felajánlja, elibünk tárja azokat, vagy pedig mi, akik restszívűek és hitetlenek vagyunk azoknak elfogadására?

Május 24. Ján. 15:26—16:4. Sokan azt hiszik, hogy azoknak, akik testi szemekkel látták az Úr Jézust, könnyebb volt benne hinni, mint nekünk. Pedig akkor is épen úgy voltak olyanok, akik nem hittek, mint ahogy ma is vannak. S akkor is voltak tanítványok, akik hittek Jézus szavainak, s ma is vannak, akik hisznek a Szent-Lélek bizonyágtételének, amellyel Jézus Isten Fiának jelenti ki. A hitetlenek akkor is üldözték a hívőket, ma is üldözik. Az üldözés néha igen magas fokra hágott, s napjainkban is olvashatunk keresztyének lemészárlásáról. S amint közeledik a vég, ismét erősebb és általánosabb lesz a keresztyének üldözése. Ki az, aki végig megáll?

Május 25. Zsolt. 103. A hálaadó lélek zsoldtára. Ki tud igazán hálát adni? A ki tapasztalta már a maga életében Istennek legelső, legfontosabb jótéteményét, azt, hogy bűnei megbocsáttattak. Az ilyen ember száz és száz okot talál a hálaadásra, egész élete hálaadásra lehet. Annak a szívében ennek a zsoldtárnak minden szava visszhangra talál. Visszhangzik-e a te szíved, mikor olvasod? Ha nem, akkor menj a gyökerére a dolognak. Megbocsáttattak-e minden bűneid? Mert csak a *megbánt* bűnök bocsáttatnak meg. Nincs-e még hátra valami, ami alatt meg kell magadat aláznod?

Május 26. Kol. 2:16—23. A keresztyén élet nem parancsoló és tiltó szabályoknak a sorozata, amelyeket emberek találnak ki és raknak más emberek nyakába. A keresztyén élet: összetartozás, életközösség a Fővel, a Krisztussal, akitől áradnak az isteni életnek nedvei a hozzátartozó testbe, s a testnek minden tagjába, hogy ezáltal a test összetartassék és növekedjék. A legfőbb, amire keresztyén közösségeinkben is ügyelnünk kell, hogy minden egyes tag közvetlen összeköttetésben legyen az Úrral, s Ő általa a többi tagokkal.

Május 27. Kol. 3:1—11. A keresztyén embernek legrágább tapasztalata az, hogy az ő természeti embere meghalt, új embere pedig el van rejtve a Krisztusban, s ebből a biztos rejtkehelyből intézi minden dolgait, gondolatait, beszédeit, cselekedeteit. Aki ebben a biztos rejtkehelyben marad, az nem fog megalkudni a bűnnek semmiféle fajtájával, hanem kíméletlenül szakítani fog velők. Figyeld meg jól a bűnnek három fajtáját: az érzéki bűnöket (5.), a vérmérséklet bűneit (8.), az igazsággal és öszin-

teséggel ellentétben álló bűnöket (9.). Melyik rútitja el még a te új embered ábrázatját?

Május 28. Kol. 3:12—25. Isten előtt nincsen személyválogatás. Férfi, nő, gyermek, úr vagy szolga egyformán hozzátartozhatik az Úr Jézus Krisztushoz, de ha hozzá tartozik, akkor úgy is kell járnia, mint keresztyénhez illik. Vannak külön-külön ismertető jelei a keresztyének különböző csoportjainak (18—22.). De vannak általánosak is (12—14.), amelyeknek ott kell ragyogniuk minden keresztyén életében. S mindezek nem mint külsőleg reájok erőszakolt szabály, hanem mint az Isten Lelke által létrehozott gyümölcs diszítik a keresztyén életet.

Május 29. Kol. 4. Állhatatos imádkozás, bölcs magatartás a kívülvalók irányában, nyájas, kellemes beszéd, ezeket ajánlja az apostol a kolossébeliek figyelmébe, mint alkalmas eszközöket mások megnyerésére. Pál apostol maga igazán betölti a tanácsot, amelyet ad a 17. versben, jól betölti a szolgálatot, amelyre vállalkozott az Úrban. Vállaljon mindenki szolgálatot, de töltsé is be azt.

Május 30. Zsolt. 51. A legmegragadóbb bünbánati zsoldtár, amelynek szavai és lelke jó volna, ha áthatnák minden ember szívét. Kinek ne volna szüksége új szívre, tiszta szívre, erős lélekre, szabadtásra, az engedelmisség lelkére? De csak aki meglátta a maga bűneinek mélységét, undokságát, az tud ezekre vágyakozni, s az kapja meg őket, s velök együtt az örömet, a békeséget. A töredelmes és bünbánó szív kedves Isten előtt, megtölti azt kegyelmének gazdag ajándékaival. Ne az önmagával megelégedett farizeusz példáján induljunk el, hanem a bünbánó publikánusén, akkor megigazulhatunk. Luk. 18, 10-14.

Május 31. Csel. 2:1—13. A pünkösd csodát nem értik meg a hitetlenek. Részegeknek gondolják az apostolokat. Ma is túlzásról, fanatizmusról beszél a hitetlen világ, ha az Isten gyermekei közt a Szent-Léleknek erőteljesebb munkáját tapasztalja. De a hívő lélek tudja, hogy ahol alapos megtérés után a keresztyén életben való következetes, hűséges és engedelmes élet következik, ott mindig többet és többet lehet várni Isten kegyelmi ajándékából. Lehet várni a Szent-Léleknél bő mértékben való kitöltését, nagy lelki ébredéseket, mint a milyenek az első pünkösd után is következtek. Oh jöjj, Istennek Szent Lelke, újíts meg bennünket, újíts meg a körülöttünk levő hitetlen világot!

Vargha Gyuláné.

Valaki azzal indokolta vasárnapi munkáját, hogy jobb dolgozni, mint tétlenül ábrándozni. Ez ugyanolyan, mintha valaki azt mondaná, hogy jobb lopni, mint gyilkolni.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.